

военочалници, при вида на своя нажаленъ вождъ, сжщо се просълзяватъ. Въ плачъ и хълцания минаватъ нѣколко тежки минути.

Най-послѣ Царьтъ, братъ му, великиятъ князь Николай и многобройната имъ свита възсѣдватъ конетѣ си, и ново оглушително и единомушно „ура“ се разнесе по широкия „Рышковски“ площадъ. Настава минута, минута на радость, възторгъ и умиление. Въ редоветѣ на многохилядната армия и народъ се прѣдаватъ многознаменателнитѣ Царски думи и въздухътъ се прѣпълнува съ безбройни шапки, хвърляни отъ възхитенитѣ войници и съ възторжени викове, изходящи право отъ сърдцата на ентузиязираното множество . . . .

Слѣдъ като тишината се вдворява наново, Архиепископъ Павелъ се обръща на испращане къмъ воинството съ слѣдующата прочувствена рѣчь :

„Вожди и христоробиви войници !

„Благочестивиятъ Господаръ нашъ Императоръ призовава Ви на великъ, светъ подвигъ ! Вамъ прѣдлежи наистина великъ и светъ подвигъ — да турите край на ония неизказани жестокости и неистовства, които варваринътъ — турчинъ въ продължение вече на нѣколко вѣка върши надъ злочеститѣ наши братя християни, да спасите живота, вѣрата, сѣмейството, собственостъта, гражданственостъта имъ отъ произвола и насилието на жестокия притѣснителъ и да имъ дадете възможность да се ползватъ съ човѣшки права. Вамъ се е паднало великото жребе — и отвѣдъ Дунава, и отвѣдъ Балкана да забиете Христовия кръстъ надъ полумѣсеца, както нашитѣ дѣди забиха кръста надъ полумѣсеца въ руската земя, и надъ сърпа на полумѣсеца, който само изтрѣбва, като класове, човѣцитѣ, и надъ тлетворната, пагубна